

1. 7. 2015

ID: 98307

Likvidace dědictví a přechod nájmu bytu

Ten, kdo nabyl při likvidaci dědictví členský podíl v bytovém družstvu, proto není povinen platit nájemné a úhrady spojené s užíváním bytu ještě za dobu, než na něho přešlo členství v družstvu a nájemní právo k družstevnímu bytu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1796/2014, ze dne 15.4.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Stavebního bytového družstva Krušnohor, družstva se sídlem v M., zastoupeného Mgr. V.V., advokátkou se sídlem v M., proti žalovaným označeným jako "právní nástupci zůstavitele" T. R. zemřelého dne 13. července 2006, o 49.162,- Kč s příslušenstvím, za účasti České republiky - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových v P., vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 17 C 321/2009, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. září 2013 č.j. 11 Co 953/2013-30, tak, že usnesení krajského soudu se mění tak, že usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 30. ledna 2013 č.j. 17 C 321/2009-24 se mění tak, že se řízení zastavuje.

Z odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Mostě dne 29.4.2009 domáhal, aby mu "právní nástupci zůstavitele" Ing. T. R. zaplatili 49.162,- Kč s příslušenstvím. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že zůstavitel T. R., který zemřel dne 13.7.2006, byl v době smrti členem žalobce a nájemcem bytu č. 14 o velikosti 0+1, že jeho "právní nástupci" neplatí od listopadu 2006 nájemné a úhrady spojené s užíváním bytu a že ke dni podání žaloby dluží celkem 49.162,- Kč.

Okresní soud v Mostě - poté, co zjistil, že usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 14.10.2011 č.j. 35 D 956/2006-107, které nabylo právní moci dne 10.11.2011, byla nařízena likvidace dědictví po T. R. - usnesením ze dne 30.1.2013 č.j. 17 C 321/2009-24 rozhodl, že v řízení "dále bude pokračováno na straně žalované s Českou republikou - Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště Ústí nad Labem, Mírové nám. 36, Ústí nad Labem". Dospěl k závěru, že "dědictví připadlo státu" podle ustanovení § 462 občanského zákoníku a že tedy na Českou republiku - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových "přešla práva a povinnosti s dotčeným majetkem", včetně dluhů, které jí "jako právnímu nástupci zůstavitele vznikly po jeho úmrtí".

K odvolání České republiky - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových v Praze 2, Rašínovo nábřeží č. 390/42, Územního pracoviště v Ústí nad Labem, Mírové náměstí č. 36 Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11.9.2013 č.j. 11 Co 953/2013-30 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že "nebude na straně žalované v řízení pokračováno s Českou republikou - Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových". Dovedl, že Českou republiku - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových "nelze považovat za osobu, která vstoupí do všech práv a povinností zůstavitele, zejména do práv, o která v řízení jde, tj. do nájemního poměru smluvně založeného mezi žalobcem a jeho tehdejším členem (členem bytového družstva) T. R.", neboť "s ohledem na probíhající likvidaci dědictví" nelze "jednoznačně stanovit, kdo a zda vůbec někdo vstoupí do nájemního poměru po T. R., přičemž není vyloučeno, že stát se nástupcem jmenovaného vůbec nestane". Podle odvolacího soudu totiž právním nástupcem zůstavitele "není jen ten, kdo v rámci likvidace dědictví nabyl zpeněžený zůstavitelův majetek, ale ani stát, jemuž připadl zůstavitelův majetek, který se nepodařilo při likvidaci dědictví zpeněžit"; "žalovaným" může být v

projednávané věci "jen ten, o kom bude žalobce tvrdit, že na něj přešlo právo nájmu družstevního bytu, jehož byl ke dni své smrti nájemcem T. R., za podmínek uvedených v ustanovení § 706 odst.3 občanského zákoníku ve znění účinném ke dni úmrtí T. R."

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že majetek zůstavitele "v každém okamžiku" po smrti zůstavitele "někomu patří", i když o tom "deklaratorně může být rozhodnuto až v dědickém řízení", a že dnem smrti zůstavitele přechází na dědice, případně na stát, nemá-li zůstavitel dědice, a to bez "jakýchkoliv podmínek a bez ohledu na výši dědictví či případné předlužení dědictví"; procesní úprava řízení o dědictví (ustanovení § 175q a § 175f občanského soudního řádu) proto vychází z toho, že soud "nejprve potvrdí, že dědictví připadlo státu a teprve poté může stát navrhnout likvidaci dědictví". Vzhledem k tomu, že připadnutím dědictví se stát stal členem bytového družstva a podle ustanovení § 706 odst.3 občanského zákoníku nájemcem družstevního bytu, je v projednávané věci právním nástupcem zůstavitele T. R. Žalobce navrhl, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu a "rozhodl, že v řízení na straně žalované bude nadále pokračováno s Českou republikou - Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových".

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu a že dovolání je třeba i v současné době - vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno přede dnem 1.1.2014 - projednat a rozhodnout (srov. Čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb.) podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále též jen "o.s.ř."), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudů významné (mimo jiné) vyřešení právní otázky, zda, popřípadě kdo se stává dědicem nebo jiným právním nástupcem zůstavitele (z důvodu universální nebo singulární sukcese) tehdy, byla-li nařízena pravomocným usnesením soudu likvidace dědictví. Vzhledem k tomu, že tato otázka hmotného práva dosud nebyla v rozhodovací činnosti dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena a že její posouzení bylo v projednávané věci pro rozhodnutí odvolacího soudu významné (určující), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání napadeného usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti zanikne smrtí; jestliže smrt nelze prokázat předepsaným způsobem, soud fyzickou osobu prohlásí za mrtvou, zjistí-li její smrt jinak; za mrtvou soud prohlásí také nezvěstnou fyzickou osobu, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem usoudit, že již nežije (srov. § 7 odst.2 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinném v době do 31.8.2006 - dále jen "obč. zák.").

Dědictví se nabývá smrtí zůstavitele (srov. § 460 obč. zák.). Dědictví nabývají dědici zůstavitele (srov. § 461 obč. zák.); dědictví, jehož nenabude žádný dědic, připadne (z důvodu universální sukcese) státu jako tzv. odúmrtí (srov. § 462 obč. zák.). K nabytí dědictví dědici zůstavitele nebo k připadnutí dědictví státu přitom nedochází jen na základě smrti zůstavitele. Právní úprava dědického práva vychází z principu ingerence státu při nabývání dědictví nebo při připadnutí dědictví státu; znamená to mimo jiné, že řízení o dědictví se zahajuje i bez návrhu, že v řízení o dědictví je třeba projednat zásadně (nestanoví-li zákon jinak) veškerý známý zůstavitelův majetek a že o nabytí dědictví zůstavitelovými dědici nebo o připadnutí dědictví státu musí být soudem rozhodnuto v tzv. usnesení o dědictví (srov. § 175q zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném v době do 17.8.2006 - dále jen "OSŘ"). Podle pravomocného usnesení soudu o dědictví dochází k nabytí dědictví zůstavitelovými dědici nebo k připadnutí dědictví státu zásadně s účinností ke dni smrti zůstavitele.

V době od smrti zůstavitele až do pravomocného usnesení o dědictví tu není (a ani nemůže být) jistota, s jakým výsledkem řízení o dědictví skončí. Stav, jaký tu vzniká v době od smrti zůstavitele až do pravomocného usnesení soudu o dědictví, se projevuje také ve vztazích k majetku patřícímu do dědictví a k zůstavitelovým dluhům. Až do vypořádání dědictví pravomocným usnesením soudu o dědictví jsou dědici považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví (všech věcí, hodnot a jiných majetkových práv zůstavitele), z právních úkonů, týkajících se věcí, hodnot nebo jiných majetkových práv patřících do dědictví, jsou oprávněni a povinni vůči jiným osobám společně a nerozdílně a jejich dědický podíl vyjadřuje míru, jakou se navzájem podílejí na těchto právech a povinnostech. Za zůstavitelovy dluhy dědici odpovídají (spolu s přiměřenými náklady spojenými s pohřbem zůstavitele) do výše ceny nabytého dědictví; v době do právní moci usnesení o dědictví jsou v tomto rozsahu povinni hradit dluhy zůstavitele společně a nerozdílně a jejich dědický podíl vyjadřuje míru, v jaké se navzájem na úhradě zůstavitelových dluhů podílejí. V případě, že dědicové odmítnou dědictví nebo že z jiných důvodů dědictví nenabude žádný dědic a že proto dědictví připadlo státu, je stát až do právní moci usnesení o dědictví považován za vlastníka veškerého majetku zůstavitele a je také povinen hradit zůstavitelovy dluhy (a přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele) stejně jako dědic.

Od nabytí dědictví zůstavitelovými dědici a od připadnutí dědictví státu jako tzv. odúmrtí je třeba odlišovat případy, kdy dojde k zastavení řízení o dědictví, protože zůstavitel nezanechal majetek nebo protože zanechal majetek jen nepatrné hodnoty (srov. § 175h OSŘ), nebo kdy dojde ke schválení dohody o přenechání předluženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů [srov. § 471 odst.1 obč. zák. a § 175q odst.1 písm.c) OSŘ]. I když rovněž v těchto případech platí, že dědici zůstavitele (ti, kterým svědčí titul k dědění) nebo stát jsou až do právní moci usnesení o zastavení řízení o dědictví nebo o schválení dohody o přenechání předluženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví (už proto, že majetek "nemůže zůstat bez vlastníka" ani v této době), je současně nepochybné, že žádný ze zůstavitelových dědiců (z titulu dědického práva) a ani stát (z důvodu tzv. odúmrtí) nemohou nabyt žádnou věc, právo nebo jinou majetkovou hodnotu ze zůstavitelova majetku; bylo-li řízení o dědictví zastaveno a majetek nepatrné hodnoty vydán tomu, kdo se postaral o pohřeb zůstavitele, nebo byla-li schválena dohoda o přenechání předluženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů, došlo k nabytí zůstavitelova majetku na základě rozhodnutí soudu jako státního orgánu (§ 132 obč. zák.) a žádný z těch, kdo tímto způsobem nabyli vlastnictví, neodpovídá za dluhy zůstavitele, za přiměřené náklady jeho pohřbu a samozřejmě ani za dluhy související s nabytým majetkem, které vznikly sice po smrti zůstavitele, avšak ještě dříve, než usnesení o zastavení řízení o dědictví nebo usnesení o schválení dohody o přenechání předluženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů nabyla právní moci, a to už proto, že nejsou zůstavitelovými dědici a ani nabyvatelem tzv. odúmrtí, který by odpovídal za dluhy zůstavitele a přiměřené náklady jeho pohřbu stejně jako dědic (srov. též Rozbor a zhodnocení praxe v řízení o dědictví a v řízení o registraci smluv, projednané a

schválené usnesením pléna Nejvyššího soudu z 21.2.1967, Pls 1/67).

Je-li dědictví předloženo a nedojde-li k dohodě o přenechání předloženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů, soud na návrh nebo i bez návrhu usnesením nařídí likvidaci dědictví; stejně soud postupuje, jestliže stát navrhl likvidaci dědictví proto, že věřitel odmítl přijmout na úhradu své pohledávky věc z dědictví (srov. § 471 odst.2 a § 472 odst.2 obč. zák. a § 175t odst.1 OSŘ).

V případě, že soud nařídí likvidaci dědictví (§ 175t o.s.ř.), provede ji po právní moci usnesení zpeněžením všeho zůstavitelova majetku a výtěžek získaný zpeněžením zůstavitelova majetku rozvrhne mezi zůstavitelovy věřitele, kteří mají právo alespoň na částečné uspokojení svých pohledávek z rozdělované podstaty. Poté, co byla pravomocně nařízena likvidace dědictví, nelze již postupovat podle ustanovení § 175p až 175s OSŘ (srov. § 175t odst.3 OSŘ); vyplývá z toho (mimo jiné), že po právní moci usnesení o nařízení likvidace dědictví již není možné vydat usnesení o dědictví, kterým by bylo potvrzeno nabytí dědictví jedinému dědici nebo kterým by bylo potvrzeno, že dědictví, které nenabyl žádný dědic, připadlo státu, nebo kterým by bylo potvrzeno nabytí dědictví podle dědických podílů, nedojde-li mezi dědici k dohodě (srov. § 175q odst.1 OSŘ), a to i kdyby vyšlo najevo, že dědictví není (a nikdy nebylo) předložené nebo že nebyly splněny jiné předpoklady pro nařízení likvidace dědictví. Přestože při nařízení likvidace dědictví platí, že dědici zůstavitele (ti, kterým svědčí titul k dědění) nebo stát jsou až do zpeněžení věcí, práv a jiných majetkových hodnot zůstavitele, popřípadě do právní moci usnesení o připadnutí "nezpeněžitelného" majetku státu, považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví (majetek ani v tomto období "nemůže zůstat bez vlastníka"), platí současně, že po právní moci usnesení o nařízení likvidace dědictví nemůže nikdo nabýt zůstavitelův majetek z titulu dědického práva a že v této době nemůže majetek zůstavitele připadnout státu z důvodu tzv. odúmrti, jakož i to, že dluhy zůstavitele a přiměřené náklady jeho pohřbu mohou být uspokojeny jen z výtěžku zpeněžení zůstavitelova majetku.

Zpeněžení zůstavitelova majetku soud provede při likvidaci dědictví způsoby vypočtenými v ustanovení § 175u odst.1 OSŘ. O majetku, který se nepodařilo zpeněžit, soud rozhodne, že připadá státu s účinností ke dni smrti zůstavitele (§ 175u odst.2 OSŘ); vlastnické právo stát získává na základě rozhodnutí soudu jako státního orgánu a hodnota tohoto majetku se nezapočítává na případnou pohledávku, kterou by stát měl za zůstavitelem.

Ten, kdo nabyl při zpeněžení majetku zůstavitele provedeném podle ustanovení § 175u odst.1 OSŘ jeho věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, se tím nestal zůstavitelovým dědicem, a stát, jemuž připadl "nezpeněžitelný" majetek zůstavitele, tím nenabyl jeho věci, práva a jiné majetkové hodnoty jako tzv. odúmrtí; neodpovídají proto nejen za dluhy zůstavitele nebo za přiměřené náklady jeho pohřbu, ale samozřejmě ani za dluhy související s nabytým majetkem, které vznikly sice po smrti zůstavitele, avšak ještě dříve, než k tomuto majetku získali vlastnické právo.

Ustálená judikatura soudů (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.12.2008 sp. zn. 21 Cdo 5145/2007, které bylo uveřejněno pod č. 70 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2009) již dříve dovodila, že věřitel může uplatnit svou pohledávku žalobou u soudu podanou proti "neznámým dědicům" zemřelého dlužníka, jestliže za řízení o dědictví nebo jinak dosud nebylo objasněno, zda zůstavitel zanechal dědice, popřípadě o kom lze mít důvodně (zejména podle poznatků z probíhajícího dědického řízení) za to, že je zůstavitelovým dědicem. V případě, že žalobce podá žalobu proti "neznámým dědicům" zemřelého dlužníka, soud uváží, zda je možné v řízení ihned pokračovat nebo zda řízení musí být přerušeno až do skončení řízení o zůstavitelově dědictví. V řízení lze ihned pokračovat jen tehdy, bylo-li nepochybně zjištěno, že zůstavitel zanechal takový majetek, že zůstavitelovi dědici (stát, má-li mu dědictví připadnout jako tzv. odúmrtí podle ustanovení § 462 obč. zák.) budou zcela jistě odpovídat ve smyslu ustanovení § 470 a § 472 obč. zák. za všechny zůstavitelovy dluhy (a za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele) v plném rozsahu; v

takovém případě soud v řízení ustanoví žalovaným "neznámým dědicům" zemřelého dlužníka opatrovníka (§ 29 odst.1 OSŘ). V ostatních případech, zejména tehdy, je-li dosud pochybné, v jakém rozsahu budou zůstavitelovi dědici (stát, má-li mu dědictví připadnout jako tzv. odúmrtí podle ustanovení § 462 obč. zák.) odpovídat ve smyslu ustanovení § 470 a § 472 obč. zák. za zůstavitelovy dluhy (a za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele), nebo je-li dokonce dědictví předloženo, soud řízení přeruší podle ustanovení § 109 odst.2 písm.c) OSŘ až do skončení řízení o zůstavitelově dědictví.

V projednávané věci žalobce neuplatnil žalobou u soudu pohledávku za zůstavitelem, neboť se domáhal, aby mu byla přisouzena pohledávka na nájemném a úhradách spojených s užíváním bytu ve výši 49.162,- Kč za dobu od listopadu 2006 do podání žaloby (29.4.2009) vůči "právním nástupcům" zůstavitele T. R., zemřelého dne 13.7.2006, kteří dosud nejsou známi. Vzhledem k tomu, že žalobce dovozuje pasivní věcnou legitimaci "právních nástupců" zůstavitele T. R. z přechodu zůstavitelova členství v družstvu a nájmu bytu (§ 706 odst.3 obč. zák.), je nepochybné, že k úhradě žalobcem požadovaného plnění může být po právu zavázán jen ten, komu připadl zůstavitelův členský podíl v družstvu.

S názorem žalobce, že "právním nástupcem" zůstavitele T. R. je stát (Česká republika), který se stal členem družstva, neboť mu připadl jako tzv. odúmrtí majetek zůstavitele, dovolací soud nesouhlasí. I když dědictví po T. R. nenabyl (nemůže nabýt) žádný dědic a i když stát (Česká republika) je (z důvodů výše vylíčených) považován za vlastníka celého majetku patřícího do dědictví, je v projednávané věci především rozhodné to, že státu (České republice) nebylo usnesením o dědictví vydaným podle ustanovení § 175q odst.1 písm.b) OSŘ potvrzeno, že by mu dědictví připadlo jako tzv. odúmrtí podle ustanovení § 462 obč. zák.; protože k připadnutí dědictví státu jako tzv. odúmrti nedochází již na základě smrti zůstavitele, ale teprve až podle pravomocného usnesení o dědictví, je správný závěr odvolacího soudu, podle kterého se stát (Česká republika) nestal "právním nástupcem" zůstavitele T. R. a tedy ani členem družstva. K uvedenému je třeba dodat, že státu (České republice) nemůže ani v budoucnu dědictví po T. R. připadnout jako tzv. odúmrtí, neboť - jak bylo za řízení před soudy zjištěno - pravomocným usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 14.10.2011 č.j. 35 D 956/2006-107 byla nařízena likvidace dědictví po T. R. a potvrzení připadnutí dědictví státu tím je - jak uvedeno již výše - vyloučeno.

V projednávané věci měl odvolací soud správně vzít v úvahu nejen to, že státu (České republice) nepřipadlo (a ani v budoucnu nemůže připadnout) dědictví po T. R. jako tzv. odúmrtí (§ 462 obč. zák.), ale také skutečnost, že k zaplacení pohledávky na nájemném a úhradách spojených s užíváním bytu ve výši 49.162,- Kč za dobu od listopadu 2006 do podání žaloby (29.4.2009) nemůže být zavázán ani ten, kdo by při likvidaci dědictví nabyl členský podíl zůstavitele T. R. v družstvu. I kdyby totiž došlo při likvidaci dědictví ke zpeněžení (§ 175u odst.1 OSŘ) zůstavitelova členského podílu v družstvu, popřípadě kdyby členský podíl zůstavitele připadl podle ustanovení § 175u odst.2 OSŘ státu, nemohou na nabyvatele členského podílu zůstavitele v družstvu (na stát) přejít dluhy, které vznikly dříve, než na něho přešlo členství v družstvu, a tedy ani dluh odpovídající žalobcem uplatněné pohledávce. Ten, kdo nabyl při likvidaci dědictví členský podíl v bytovém družstvu, proto není povinen platit nájemné a úhrady spojené s užíváním bytu ještě za dobu, než na něho přešlo členství v družstvu a nájemní právo k družstevnímu bytu.

Z uvedeného vyplývá, že povaha projednávané věci neumožňuje, aby bylo - poté, co byla nařízena likvidace dědictví po T. R. - v řízení pokračováno. Řízení v projednávané věci proto bylo nutné zastavit (§ 107 odst.5 o.s.ř.). Pohledávky věřitelů zůstavitele a přiměřené náklady jeho pohřbu mohou být za tohoto stavu věci uspokojeny, jen jestliže budou oznámeny soudu, u něhož je vedeno řízení o dědictví, a jen při rozvrhu výtěžku získaného zpeněžením zůstavitelova majetku; jinak zůstanou neuhrazeny.

I když dovolání není opodstatněné, z výše uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není správné (v souladu se zákonem). Protože podle dosavadních výsledků řízení je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud ČR podle ustanovení § 243d písm.b) o.s.ř. změnil usnesení odvolacího soudu a rozhodl, že se mění usnesení soudu prvního stupně tak, že se řízení zastavuje.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)